

prima instanță: N. Costin
instanța de apel: D. Manole, A. Bostan, Șt. Niță

dosarul nr.3ra-1419/16

Î N C H E I E R E

09 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Moraru Victor, reprezentat de avocatul Gafton Vasile,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Moraru Victor împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la încasarea salariu pentru absența forțată de la muncă, eliberarea carnetului de muncă și repararea prejudiciului cauzat prin reținerea carnetului de muncă,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2016 prin care a fost admis apelul declarat de Moraru Vasile, casată hotărâre Judecătoriei Grigoriopol din 26 februarie 2016 în partea respingerii acțiunii ca fiind depusă tardiv, în rest hotărârea Judecătoriei Grigoriopol din 26 februarie 2016 a fost menținută,

c o n s t a t ă :

La 31 martie 2015, Moraru Victor a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la încasarea salariu pentru absența forțată de la muncă ca efect al reținerii carnetului de muncă și obligarea eliberarea carnetului de muncă.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr. 628 ef. din 12 decembrie 2012 „Cu privire la sancționarea disciplinară a comisarului de poliție al raionului Hîncești, colonel de poliție Victor Moraru”, care i-a fost adus la cunoștință la 13 decembrie 2012, a fost concediat din organele afacerilor interne.

Susține că deși, prin prisma pct. 70 al Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1449 din 24 decembrie 2007, Ministerul Afacerilor Interne în calitate de „angajator” urma să-i elibereze carnetul de muncă în ziua când i-a adus la cunoștință ordinul de concediere, cu efectuarea înscrierii de eliberare în modul stabilit de Codul muncii, pîrîtul la data de 13 decembrie 2012 nu i-a eliberat carnetul de muncă, lipsindu-l astfel, de posibilitatea de a se angaja la un serviciu și a asigura existența familiei.

Relatează că potrivit certificatului nr. 24 din 20 noiembrie 2013 salariul său pentru lunile septembrie 2012 - noiembrie 2012 a constituit 14 396,01 lei.

Totodată, invocă că potrivit pct. 5 al Hotărîrii Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004, privind aprobarea modului de calculare a salariului mediu, potrivit căruia la

determinarea salariului mediu se iau în calcul 3 luni calendaristice de lucru premergătoare evenimentului de care depinde plata respectivă.

Astfel, menționează că întrucât a fost concediat prin ordinul nr. 628 ef. din 12 decembrie 2012, la determinarea salariului mediu urmează a fi luat în calcul salariul pe care l-a încasat în perioada lunilor septembrie 2012 - noiembrie 2012.

Drept urmare, susține că reieșind din certificatul nr. 24 din 20 noiembrie 2013 care atestă că salariul său pentru ultimele 3 luni (septembrie 2012-noiembrie 2012) constituie suma de 14 396,01 lei, salariul mediu conform prevederilor pct. 5 al Hotărârii Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004 care urmează a fi luat în calcul la stabilirea sumei plății pentru timpul absenței forțate de la muncă constituie 4 798,67 lei.

Iar, dat fiind faptul că din 13 decembrie 2012 și pînă la 13 martie 2014, au trecut 2 ani și 3 luni sau 27 luni, suma plății pentru această perioadă constituie 115 168,08 lei.

Mai indică că potrivit pct. 7 al Hotărârii Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004, numărul mediu de zile calendaristice pe lună constituie 29,4 zile.

De la 13 martie 2015 și pînă la 31 martie 2015 au trecut 18 zile, astfel, salariul mediu de 4,798,67 lei se împarte la 29,4 numărul mediu de zile calendaristice pe lună și se obține suma de 163,22 lei, care constituie salariul mediu pentru o zi.

Și dacă de înmulțit 163,22 lei - salariu mediu pentru o zi cu 18 - numărul de zile de la 13 martie pînă la 31 martie 2015 se obține suma de 2 937,68 lei, pe care urmează să o achite pîrîtul pentru 18 zile din luna martie 2015.

Astfel, invocă reclamantul că Ministerul Afacerilor Interne al RM urmează să-i achite pentru perioada 13 decembrie 2012 – 31 martie 2015 inclusiv, suma de 132 501,77 lei.

Solicită, obligarea Ministerului Afacerilor Interne al RM să-i elibereze carnetului de muncă și încasarea din contul Ministerului Afacerilor Interne al RM în beneficiul său salariului pentru absența forțată de la muncă, în mărime de 132 501,77 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Grigoriopol din 14 septembrie 2015 a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Florea Eduard.

În cadrul dezbaterilor judiciare Moraru Victor a depus o cerere de concretizare a cerințelor prin care, suplimentar la cerințele invocate în cererea inițială, a indicat că la 14 octombrie 2015, pîrîtul i-a eliberat carnetul de muncă, cu mențiunea că a fost concediat potrivit ordinului nr. 556 ef. din 05 noiembrie 2012 în temeiul art. 78 alin. (2) lit. a) din Codul muncii, care reglementează temeiul juridic de suspendare a contractului de muncă, ceea ce nu corespunde realității, iar eliberarea carnetului de muncă fără efectuarea înscrierii corecte a temeiului de concediere echivalează cu neeliberarea, de facto, a carnetului de muncă.

A mai menționat reclamantul că la 27 octombrie 2015 s-a adresat cu o cerere, prin care a solicitat pîrîtului să fie informat când se poate prezenta pentru efectuarea înscrierii corecte în carnetul de muncă, cât și achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru începînd cu data de 13 decembrie 2012.

Însă, prin scrisoarea nr. 10/M-549/15 din 24 noiembrie 2015 pîrîtul l-a informat doar că se poate prezenta la Direcția generală resurse umane a Ministerului Afacerilor Interne pentru efectuarea rectificărilor în carnetul de muncă, lăsînd fără examinare solicitarea privind restituirea prejudiciului/salariului pentru lipsa forțată de la muncă.

Astfel, indică reclamantul că pîrîtul a efectuat rectificarea corespunzătoare în carnetul de muncă și i-a eliberat carentul de muncă doar la 30 noiembrie 2015, și anume la această dată urmează să-i achite salariul pentru lipsa forțată de la muncă.

Solicită, încasarea din contul Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul său a salariului pentru lipsa forțată de la muncă în mărime de 170 728,19 lei pentru perioada 13 decembrie 2012 - 30 noiembrie 2015 inclusiv, din motivul neeliberării carnetului de muncă în modul stabilit de pct.70 al Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă.

Prin hotărîrea Judecătorei Grigoriopol din 26 februarie 2016, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată și ca fiind depusă tardiv.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 iunie 2016, a fost admis apelul declarat de Moraru Victor, casată hotărîrea primei instanțe în partea în care acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă tardiv, în rest hotărîrea primei instanțe a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel, ținînd cont de pretențiile lui Moraru Victor, din care face parte și încasarea din contul angajatorului a unor plăți cu titlu de prejudiciu material cauzat prin reținerea ilegală a carnetului de muncă, a conchis că prima instanță incorect a aplicat la caz prevederile art. 335 alin.(1) lit. b) din Codul Muncii, care reglementează examinarea cererii privind soluționarea litigiului individual de muncă, remarcînd că norma respectivă se referă la alte litigii de muncă decît cele privind plata unor drepturi salariale sau de altă natură.

Totodată, instanța de apel a găsit drept corectă soluția primei instanțe cu privire la respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, deoarece la examinarea cauzei nu s-a demonstrat faptul că Moraru Victor a făcut tentative de a-și găsi un loc de muncă, și precum că i-ar fi fost respinse oferte anume din lipsa carnetului de muncă.

În context instanța de apel a reiterat prevederile art. 151 din Codul muncii, care stabilește răspunderea pentru reținerea eliberării carnetului de muncă și a remarcat că Moraru Vasile nu a prezentat nici o probă care ar confirma că a încerca să se angajeze la un muncă în altă unitate și că nu a fost acceptat la un alt loc de muncă anume din lipsa carnetului de muncă reținut nejustificat de angajator.

Subsidiar, instanța de apel a menționat că apelantul a fost invitat de mai multe ori la Inspectoratul de Poliție Hîncești pentru a-și ridica carnetul de muncă, fapt ce se confirmă prin avizele de recepție a scrisorilor nr. 2173 din 15 august 2013, nr. 2216 din 30 august 2013 și nr. 7568 din 07 octombrie 2015, și care demonstrează buna credință a angajatorului, însă, cu toate acestea salariatul a recepționat carnetul de muncă doar la data de 14 octombrie 2015.

La 04 august 2016, Moraru Victor, reprezentat de avocatul Gafton Vasile a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului a invocat că în cadrul examinării cauzei, instanța de apel a interpretat eronat prevederile art.151 din Codul muncii și contrar reglementărilor art. 130 CPC, a motivat decizia în mod unilateral, a admis doar argumentele intimatului-părîtului care contravin circumstanțelor și probelor existente în dosar, nu a dat apreciere juridică materialelor cauzei civile și a ignorat argumentele invocate în susținerea cererii de apel.

Menționează că la judecarea cauzei instanțele de judecată s-a abținut să de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, și nu a acordat părții care a formulat întrebările posibilitatea de a ști dacă mijloacele respective de apărare au fost neglijate sau respinse, fapt ce se consideră încălcare a art.6 par. 1 din Convenția

Europeană (Hotărîrea Curții Europene din 09 decembrie 1994 pronunțată în cauza Hiro Bălani împotriva Spaniei).

Mai indică recurentul că la examinarea cauzei, instanțele ierarhic inferioare nu au dat apreciere scrisorii nr. 10/M-549/15 din 24 noiembrie 2015 (ca răspuns la cererea din 27 octombrie 2015), prin care a fost informat că solicitarea cu privire la restituirea prejudiciului a fost lăsată fără examinare, or, această circumstanță confirmă faptul că la data de 13 decembrie 2013 intimatul contrar pct. 70 din Regulamentul privind completarea și evidența carnetului de muncă aprobat prin hotărîrea Guvernului nr. 1449 din 24 decembrie 2007, nu i-a eliberat carnetul de muncă cu efectuarea înscrierii în modul stabilit de legislația în vigoare.

A mai indicat recurentul că instanța de apel nejustificat a concluzionat că prin scrisorile nr. 2173 din 15 august 2013, nr.2216 din 30 august 2013 și nr.7568 din 07 octombrie 2015, dînsul a fost invitat de mai multe ori la Inspectoratul de Poliție Hîncești pentru a-și ridica carnetul de muncă, întrucît la materialele cauzei lipsesc avizele de recepție a scrisorilor în sensul dat, or, instanța de apel justificându-și soluția s-a bazat pe un probatoriu inexistent și arbitrar, deoarece la caz nu a fost confirmat obiectiv că scrisorile cu nr.2173 din 15 august 2013 și nr.2216 din 30 august 2013 au fost expediate și recepționate de destinatar.

În context insistă recurentul că instanțele ierarhic inferioare nu au dat apreciere cuvenită și nu au analizat obiectiv, multiaspectual, complet și nemijlocit toate circumstanțele de fapt și probele prezentate în confirmarea temeiniciei cerințelor înaintate și au ignorat prevederile art. 151 din Codul muncii și pct. 70 din Regulamentul privind completarea păstrarea și evidența carnetului de muncă aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 1449 din 24 decembrie 2007.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 04 august 2016 împotriva deciziei instanței de apel din 14 iunie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Moraru Victor, reprezentat de avocatul Gafton Vasile este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Moraru Victor, reprezentat

de avocatul Gafton Vasile nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Moraru Victor, reprezentat de avocatul Gafton Vasile asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Moraru Victor, reprezentat de avocatul Gafton Vasile ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Moraru Victor, reprezentat de avocatul Gafton Vasile se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță